

Slovo k povzbuzení na středu 28. října 2020, na svátek sv. Šimona a Judy, apoštolů
Biblická čtení: Ef 2,19-22; Ž 19; Lk 6,12-19

Milé sestry, milí bratři,

dnes – u nás na státní státek vzniku samostatného Československa – slavíme s celou církví svátek svatých apoštolů Šimona a Judy. Slavíme je oba společně, na křesťanském Západě takto už někdy od 8. století, společně jsou také pohřbeni ve svatopetrské bazilice v Římě. společně pohřbených v bazilice svatého Petra v Římě, takto společně slavených na

O jejich životě toho ale příliš mnoho nevíme. V Novém zákoně jsou jejich jména v evangelijních seznamech apoštolů, a to na posledním místě před Jidášem, jak čteme i v dnešním úryvku.

Šimon nese přízvisko Zélóta (česky „Horlivec“) anebo také Kananejský. Zélóta nejspíše proto, že původně patřil k hnutí zélótů, tedy těch, kteří v židovském národě očekávali příchod především takového Mesiáše z Davidova rodu, který vysvobodí Izrael z nadvlády Římanů (politická nesvoboda vždycky s sebou nesla i větší nebo menší nesvobodu náboženskou). Mnozí z nich se jeho příchodu snažili také napomoci, a to i různými protiřímskými bojůvkami, někdy takřka až partizánskou činností. Byli to skuteční horlivci pro Boží Zákon, po vzoru makabejských bratří, proto také neváhali případně potrestat jeho přestupitele. Byli připraveni pro Boží věc nasadit svůj život.

Juda je v Novém zákoně nazýván Jakubův anebo také Tadeáš. Je uváděn jako bratr Jakubův, bratr apoštola Jakuba Mladšího. Máme dokonce zaznamenáno i jedno jeho slovo, když se při řeči na rozloučenou zeptal Pána Ježíše «Pane, jak to, že se chceš dát poznat nám, ale ne světu?». Na to mu Kristus odpovídá: «Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo, a můj Otec ho bude milovat; přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek». Judovi je také připisováno autorství jednoho z nejkratších novozákonních listů, po něm pojmenovaném (autor tohoto listu se skutečně hned v prvním verši představuje jako «Juda, služebník Ježíše Krista, bratr Jakubův»).

Starobylá tradice hovoří o tom, jak právě tyto dva apoštolové po Letnicích spolu hlásali evangelium nejprve v Řecku a pak v Persii, kde také měli oba podstoupit mučednickou smrt. Šimon byl dle tradice ubit kyjem, Juda rozřezán pilou, což jsou pak také jejich dva hlavní atributy. Juda Tadeáš bývá zobrazován ještě s obrazem či reliéfem Kristovy tváře (jak ho známe z mnoha vyobrazení a ztvárnění, například i ze známé sochy u kostela sv. Josefa na pražském Náměstí republiky). Je to na základě jedné – již pozdější, mladší – legendy, kdy měl Juda Tadeáš darovat edeskému králi (na severovýchodě Řecka) ikonu Kristovy tváře.

Zejména svatý Juda Tadeáš je pak vzýván jako přímlovce v beznadějných případech. O účinnosti jeho přímlov svědčí řada zázraků připisovaná jeho přímlově, hovoří o ní i mystická vidění sv. Brigity Švédské či sv. Bernarda z Clairvoix. Ostatně i celá řada vděčných tabulek (*ex voto*) kolem jeho soch, i kolem té pražské, je toho dokladem.

Máme-li svátky svatých, většinou se snažíme ptát, čím nás zrovna ten či onen svatý, ta či ona svatá konkrétně oslovují, v čem nám jsou příkladem. Jistě by to šlo zkusit i u těch dnešních:

Mohli bychom tak rozjímat kupříkladu o Šimonově horlivosti, kdy z jeho horlivosti pro mojžíšský Zákon se po setkání s Kristem stala horlivost pro evangelium, byla přesměrována správným směrem a ještě umocněna. To můžeme číst jako krásný příklad toho, jak Kristova Boží moc dokáže uchopit to přirozeně dobré v člověku, posílit, povýšit a nasměrovat v souladu s Kristovým evangeliem.

Že i Šimon Horlivec je mezi apoštoly, je navíc krásnou ukázkou toho, jak Pán Ježíš volá k apoštolování různé povahy, k následování dokonce všechny lidi. Vždyť Šimon je povolán stejně jako Matouš. Horlivec pro dodržování mojžíšského Zákona, ochotný v boji za náboženskou svobodu položit i svůj vlastní život, je povolán vedle celníka a kolaboranta a skutečného hříšníka Matouše. Oba jsou zavolání Kristem, oba toto povolání promění, že Pána

Ježíše pak bok po boku následují, pokračují v témže apoštolském díle a oba pro něj prolíjí svou krev.

Anebo bychom mohli rozjímat o oné krásné Judově otázce při poslední večeři, mohli bychom rozjímat o tajemství, jak to, že někomu poznat Pána Ježíše je dáno, jinému (světu) to dáno není. Jedinou odpovědí na tuto otázku se i nám stane Ježíšova výzva k následování, k živému vztahu s ním. Luštit Boží tajemství není naším úkolem, naším posláním je Krista následovat a jemně k němu zvát i druhé.

Mohli bychom také otevřít Judův list a ptát se, čím k nám promlouvá, před čím i nás, křesťany dnešní doby, chce varovat. Především před různými deviacemi víry, karikaturami křesťanství, náboženskými blouznivci svádějícími druhé, samozvanými falešnými proroky toho či onoho ražení, kteří «jsou (všichni) jako mraky bez deště, hnané větrem, podzimní stromy bez ovoce, dvakrát mrtvé a vykořeněné, divoké vlny mořské, vyvrhující své vlastní hanebnosti, bludné hvězdy, jimž navěky je připravena nejčernější tma». Stojí za to si i tento novozákonní list občas přečíst...

To vše bychom jistě mohli, to vše by jistě stálo za rozjímání, můžeme se o ně klidně pokusit. Možná ale bude mnohem užitečnější, když se dnes na svaté Šimona a Judu jednoduše obrátíme v modlitbě a poprosíme je o přímluvu. Zejména Judu Tadeáše, ochránce a přímluvce v beznadějných případech a situacích. Zvláště pokud se nám zdá, že nynější situace začíná být stále více zoufalou, a aspoň pro některé se skutečně v řadě ohledů zoufalou stává, mnozí mohou ztrácet naději. Ostatně i to je jednou z forem služby světu: Vyprošovat Boží pomoc, Boží sílu, zvláště v dobách těžkých, zdánlivě v lecčem beznadějných, a to i na přímluvu svatých Šimona a Judy...